

Hogy jó legyen

Szinte már parkolás közben érezte a londoni rúd ízét. A házi baracklekvár utánózhatatlan elegyét a porhanyós tésztával és a diós krémmel. Kulcsa nem volt a kertkapuhoz, de tudta, csengetnie sükségtelen. Nagyanyja úgyis az ablakban várja. Az öregasszony mindig elfoglalta őrhelyét már jóval a szerettei érkezése előtt.

Emma kiszállt a piros Alfa Rómeóból, kivette kezításkáját a hátsó ülésről, és megállt a kapuban. Nagyapja érkezett bebocsátására frissen borotválkozva, tiszta ingben. A lány mindkét oldalról megcsókolta a sovány és ráncos arcot, majd a hátrafésült hajon is végigsimított. Kicsi korában beleivódott a tenyerébe ez a mozdulat, csak akkoriban a széken ülő nagyapja mögött állt. Az ablakpárkányra voltak készítve a fésűk és kefék, amelyekkel a fodrász kisasszony a kedves vendéget kezelésbe vehette. Vágni soha nem engedte neki az öreg, de türelemmel viselte, hogy a kislány újra és újra összeborzolja, majd más-más formára fésülje a dús, hófehér hajzatot.

Nagyanyja közben kiért a lépcső tetejére. Innen ritkán járt le az utóbbi időben, fájós térdei és visszerei foglya lett a házban. „Szia, drága, hogy utaztál? Gyere ebédelni, most lett kész a sütyike is. Sovány vagy, sok a teher?” Emma jól ismerte az üdvözlőszöveget, a gügyögős sütyike szót. Mintha felvételtől játszaná Kató mama, mindig ugyanaz volt. Az asszony szentül hitte, egyetemista unokája a nagy nyomás miatt soványodik le ahelyett, hogy szépen kigömbölyödjön, mint tette ő annak idején. „Jaj, mama, nem vagyok sovány, jól érzem magam. De nagyon éhes vagyok” – mosolygott Emma, és finoman magához szorította az otthonkás testet.

A konyhában gőzölgő húsleves, rántott hús és krumplipüré várta. Hagyta, hogy a nagyanyja szedjen neki és maguknak is, ezalatt még tett egy gyors kitérőt a mellékhelyiség felé. Mielőtt visszatért az étkezőasztalhoz, kivette táskájából a telefont. Megnézte a nem fogadott hívások és üzenetek listáját. Olivér írt: „Este hétre érted megyek, és elviszlek a Bethlen utcai kávézóba.” Lenyomta

a válasz gombot, majd az o és a k betűket. A keresztanyja is kereste, nyilván a délutánra megbeszélte közös vásárlás ügyében. Ebéd után visszahívja, nem akarta várni az öregeket.

Nagyapja már a kenyeret kockázta – a húsleveshez is evett kenyeret –, mire Emma letelepedett szokásos helyére, a fal felőli oldalra. Kató mamát soha nem tudták rászoktatni, hogy ő is a támlás és kárpitozott sarokülön foglaljon helyet. Az öregasszony egy vastag lábú hokedlit tartott fenn a maga számára, melynek az ülőlapjában akkora nyílás volt, hogy egy felnőtt tenyere kényelmesen belebújhatott. Így a kissé otromba bútordarabot viszonylag könnyedén tehető a megfelelő helyre. Kató mama a hokedlin többnyire ugrásra készen ült, félúton az asztal és a tűzhely között, testével inkább csak vállból fordulva a tányér fölé. Ha bárki az étkezők közül valamiben segítséget szenvedett, az öregasszony, megfélemlítve fájós térdekről és visszerekéről, ugrott és hozta, nyújtotta az evőeszközt, csalamádés üveget, poharat.

Elek nagyapa, ugyancsak mintha felvételtől játszaná, a fővárosi élet és a tanulmányok felől érdeklődött kedvenc unokájától. Soha nem mondták ki, de mindannyian tudták, hogy Emma a kedvenc a négy közül. Elek volt megbízva az óvodáskorú kislány felügyeletével, amikor reggel a szülők elindultak munkába. A gyerek egész nap koslatott a nyomában, megtanulta a magyar nótákat, a szülő metszésének és a hordók kénezésének titkait. Emellett az öregnek jutott ideje meseolvasásra, később számtani, földrajzi, történelmi ismeretek csöptetésére is. „És hány vizsgádon vagy már túl?” – folytatta a társalgást, ám rosszul időzítette a levegővételt, egy falat rántott hús félrecsúszott, és Elek irdatlan köhögésbe kezdett.

A felesége bosszúsán pillantott rá: „Az istenbe, előbb nyeld le az ételt, utána beszélj, ne köhögjél annyit. Hagyjad Emmukát is ebédelni, majd utána beszélgettek.” Az előszobában felharsant egy latin ritmusú dal. Kató mama szelíden szólt: „Vedd fel nyugodtan, drága, biztosan Julika érdeklődik, hogy megérkezett-e.” Emma kilépett, és felkapta a csengő készüléket. Valóban a keresztanyja volt. „Igen, már itt vagyok, épp ebédelünk. Persze, háromra beérek. Metropoliszban. Puszi.”

Igyekezett halkra fogni, de nagyanyja hallása párját ritkította: „Mikor kell indulnod, drága? Süteményt még eszel azért, ugye? Kávét is főzök.” Emma visszaült az asztalhoz, eltüntette tányérjáról a második fogás maradványát, közben felelt a nagyapja kérdéseire. „A nemzetközi jog még hátravan. És környezetvédelmi jogot is felvettem az idén, abból írásbeli lesz.” Elek szeme felcsillant: „Na, örülök, hogy ezt említetted, mert éppen olyesmiről akartam veled beszélni. Akarok egy könyvet is mutatni. Meg a múlt héten láttam a tévében egy nagyon érdekes dokumentumfilmet. Ma délután ismétlik, megnézhetjük együtt.”

Kató mama újfent ingerülten dörrent rá a férjére: „Hagyjad már a gyereket, Elek, nem látod, hogy fáradt, és most hívta Julika, mennek együtt a bevásárlóközpontba. Majd este beszélgettek.” Az öreg jámboran pislogott hol a neje, hol a nagyanyjára.

hol az unokájára: „Jó, hát nekem nem sürgős. Nem tudtam, hogy programja van délután.” Emma megsimogatta az öreg kezét, miközben nyelt egyet. „Igen, keresztanyu kinézett egy szuper nadrágot, el kell mennem megpróbálni. Este pedig, igazság szerint, Olivérrel terveztem találkozni. Már vagy fél éve nem láttuk egymást. Azt is ő szokta elmesélni, mi történt az itthon maradtakkal érettségi óta.”

A kis kávéfőző hangos kotyogással jelezte, hogy elkészült a fekete. Emma nem mozdult. Jól tudta, hogy nagyanyja sosem hagyná másnak a konyhai tennivalókat. Meg aztán, ismerte be saját magának is kénytelen-kelletlen, jólesett a tespedés. Az ablakon besütő januári nap az üvegen át kellemes meleget adott. Szemét lehunyta, arcát odatartotta a fénybe. Cseppet sem zavarta, hogy az öregek smink nélkül látják. Cukrot és tejport is adott a nagyanyja a kávé mellé. Százszor mondta pedig Emma, hogy cukor nélkül issza. „Hátha mégis teszel bele egy kicsit” – mosolygott Kató mama, amikor kék eres kezével a kiskanalat a szalvétára tette. „Menjél nyugodtan, drága. Úgy csináld, hogy jó legyen. Megvárunk, nem fekszünk le addig. De vigyél kulcsot, hogy nagyapádnak a sötétben már ne kelljen lemennie kaput nyitni.”

Emma a szájában forgatott londoni rúdra kortyolt a kávéból. Élvezte a keserű és édes ízek találkozását. Újra lehunyta a szemét, hallgatta a falióra ketyegését. A hálósobában levő órát mindig kivitték az öregek, ha Emma náluk aludt. Tudták, hogy a ketyegés zavarja az alvásban és a tanulásban is. Ám a konyhai óra nem volt útban, vidáman tiktakolt, és fél háromkor egy pici gongatással is jelezte a lánynak, hogy itt az idő felkerekedni.

*

A gongatásra Emma összerezzen. A templomharang ütött, öt óra van. Hívős a levegő, elgémberedtek a lábai. Kinyitja a szemét. Kontaktlencsége kissé kiszáradt, óvatosan dörzsölgeti a szemhéját, ujjbegyén aranybarna foltot hagy a festék. Feláll a hideg kőről, összehúzza magán a kabátot, és duplán körbetekeri nyaka körül a sálát. A két apró mécesgyertya már leégett, a kővázák közti párkányon tenyéryi vízfolt. Úgy látszik, szivárog a víz a vázákból. Szerencse, hogy krizantémot választott, remélhetőleg az sokáig kibírja. Négy szálat hozott, fejenként kettőt. Azt mondják, ide páros számú illik.

Felemeli retiküljét a borostyánról, és elindul a kora esti szürkületben a kijárat felé. Az ügyvéd hatra jön. Hagyatéki tárgyalás, ízlelgeti a szót. Szeméből elmúlt a kényelmetlen érzés, kontaktlencséit nedvesítik a könnyei. Nem bánja, hogyja folyni őket. Szájából eltűnt a londoni rúd íze, csak a cukor nélküli kávé keserősége maradt. Táskájából előkotor egy müzliszeletet, a kis cipzáras zsebből kivesszi a kertkapu kulcsát. Nagyon ügyelt Pesten a kapkodásban, otthon ne felejtse.

Igyekezett mindent úgy csinálni, hogy jó legyen.